

Arrest

nr. 68 295 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Sinds 2000 bent u religieus gehuwd met T. R. (...). Na uw huwelijk woonde u bij uw man in Nesterovskaya, Ingoesjetië. U wist dat uw man deelnam aan rebellenacties. Op 13 februari 2003 vielen enkele leden van de FSB 's nachts jullie huis binnen. Ze arresteerden uw man. De volgende dag werd u door de Ingoesjetische politie voor ondervraging meegenomen naar hun bureau in Sleptovsk. U zei hen dat u niet op de hoogte was van de activiteiten van uw man. 's Avonds werd u vrijgelaten. Uw man werd door de rechtbank veroordeeld tot gevangenisstraf wegens illegaal wapenbezit en verkoop van wapens. Uw schoonfamilie deed beroep op een advocaat waardoor hij al na een half jaar vrijkwam. Na zijn vrijlating gingen jullie bij zijn moeder in Stavropol wonen. Vanaf 2005 vielen leden van ordediensten daar enkele keren binnen op zoek naar

uw man. Hij was echter nooit thuis tijdens deze invallen. In 2006 keerde uw man met de bus van zijn werk terug naar huis. Onderweg werd hij door leden van de FSB van de bus gehaald en meegenomen naar een onbekende plaats waar hij drie dagen werd vastgehouden. Deze personen zetten uw man onder druk opdat hij met hen zou samenwerken en hen informatie zou doorgeven over de rebellen. Daarna leefde hij ondergedoken. De ordediensten kwamen regelmatig langs bij uw schoonmoeder om naar uw man te vragen. Daarom ging u in 2008 bij uw ouders in Grozny wonen. Na een maand vielen leden van ordediensten daar binnen op zoek naar uw man. Sindsdien kwamen ze bijna elke week langs om u te ondervragen over uw man en u ontving ook enkele convocaties op uw naam. U ontmoette uw man nog slechts enkele keren in het geheim bij familieleden. Daarop besloot u het land te verlaten. Op 7 december 2010 vertrok u samen met uw vijf kinderen met de trein naar Moskou. Vandaaruit reisden jullie met de trein verder naar Kiev, Oekraïne. Daar verbleef u gedurende twee weken bij een nicht van u. Vervolgens reisden jullie met de wagen verder naar België. U kwam op 25 december 2010 in België aan en vroeg op 27 december 2010 asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van uw ouders vernomen dat leden van ordediensten nog bijna elke week bij hen langskomen op zoek naar u. U hebt geen nieuws meer van uw man vernomen. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, de geboorteakten van uw vijf kinderen, twee kopies van vonnissen van de rechtbank met betrekking tot de veroordeling van uw man d.d. 08/05/2003 en d.d. 25/07/2003, en een kopie van een medisch attest d.d. 22/01/2010 van uw zontje S. (...) afkomstig van een ziekenhuis in Grozny.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de ordediensten omwille van de betrokkenheid van uw man bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen aangaande de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem. U verklaarde weliswaar dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land bijna wekelijks langskwamen bij uw ouders op zoek naar u. Merkwaardig genoeg kon u niet preciseren tot welke ordediensten - Federaal of Tsjetsjeens - deze personen behoorden. U achtte het niet van belang om hierover meer informatie te vragen aan uw ouders. U vermoedde wel dat het leden van de FSB waren, omdat uw man de laatste keer door deze dienst werd meegenomen. Daarnaast meende u dat het ook mogelijk was dat leden van de lokale politie of Kadyrovtsi bij uw ouders langskwamen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 4-5). Verder dacht u dat er tegen u ondertussen wel een rechtszaak werd aangespannen, omdat u de vrouw bent van een rebel (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 17-18). Met betrekking tot uw man kon u echter niet zeggen of hij al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 16, 18). U verklaarde er wel zeker van te zijn dat hij officieel gezocht werd door de ordediensten en dat er een opsporingsbericht voor hem verspreid werd. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe u dit dan zo zeker wist, kon u enkel zeggen dat uw man dit veronderstelde omdat hij de laatste keer door de FSB werd meegenomen en hij toen bepaalde documenten moest ondertekenen. Dergelijke vage verklaringen zijn toch niet aannemelijk te noemen. Te meer daar u verklaarde vanuit België toch om de twee weken telefonisch contact te hebben met uw ouders in Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 5). U stelde weliswaar dat u over dergelijke zaken niet durft praten met uw ouders via de telefoon, omdat de telefoonlijnen afgeluisterd worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 5, 17). U hebt echter niet eens geprobeerd om via andere kanalen enige informatie te bekomen aangaande de huidige stand van zaken met betrekking tot de vervolging van uw

man en uw eigen problemen ten gevolge hiervan. U beweerde dat u niet wist welke mogelijkheden er voorhanden waren om hierover meer informatie te verkrijgen en ook dat u na uw aankomst in België geen tijd had om zich te informeren omdat uw zoontje ziek was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 17). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verder kan er op gewezen worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat u nog zolang gewacht hebt alvorens uw land te verlaten. U verklaarde dat uw man in 2003 door de FSB gearresteerd werd en veroordeeld werd tot gevangenisstraf wegens illegaal wapenbezit. Een half jaar later kwam hij vrij. Daarna gingen jullie bij zijn moeder in Stavropol wonen. Sinds 2005 kwamen leden van ordediensten daar echter enkele keren naar uw man vragen. In 2006 werd hij opnieuw gearresteerd door de FSB en enkele dagen vastgehouden waarna hij onderdook. Sindsdien vielen leden van ordediensten regelmatig binnen bij uw schoonmoeder op zoek naar uw man. Om die reden ging u in 2008 bij uw ouders in Grozny wonen. Na een maand vielen leden van ordediensten daar ook binnen. Ze kwamen daarna bijna wekelijks langs en u werd telkens ondervraagd over uw man. U ontving ook verschillende convocaties op uw naam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 13-16). Het feit dat u dan nog tot december 2010 gewacht hebt alvorens uw land te verlaten doet afbreuk aan de aannemelijkheid van uw vervolgingsvrees. Te meer daar zowel uit uw verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 6-7), als uit de stempel die werd aangebracht in uw intern paspoort (pagina 19) gebleken is dat u toch al sinds 2006 een reispaspoort hebt bekomen. Toen u gevraagd werd waarom u niet eerder uw land verlaten hebt, beweerde u dat u het geschikte moment afwachtte, dat u niet gescheiden wilde worden van uw man, en dat u ook hoopte dat uw situatie zou verbeteren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 7, 16). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Daarnaast verklaarde u zelf dat de ernstige ziekte van uw zoontje u er uiteindelijk toe heeft aangezet om uw land te verlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 17), wat evenmin wijst op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien strookt ook de vaststelling dat u bij uw vertrek uit uw land blijkbaar onder uw eigen naam met de trein door de Russische Federatie gereisd hebt, terwijl u op dat moment niet wist of u al dan niet federaal gezocht werd, niet met uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten. Te meer daar u verklaarde dat u in de periode 2008-2010, toen u bij uw ouders in Grozny verbleef, zelfs bang was om buiten te komen uit angst om gearresteerd te worden. U stelde dat uw ouders daarom soms in uw plaats met uw zoontje naar het ziekenhuis gingen. U durfde om die reden ook zelf geen treintickets kopen voor uw reis (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 8-9). U stelde weliswaar dat er onderweg enkel een identiteitscontrole in Moskou gebeurde en dat u toen geen problemen ondervond, omdat u blijkbaar niet federaal gezocht werd. Toen u daarop gevraagd werd of u dan niet bang was voor identiteitscontroles onderweg, verklaarde u dat u inderdaad een risico genomen had. U beweerde echter dat u geen andere keuze had omdat mogelijk andere manieren van reizen veel geld kosten. Ondanks het door u verklaarde risico, maakte u evenwel geen melding van voorzorgen die u had genomen om controles te vermijden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 08/03/2011, p. 9). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten

louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De door u voorgelegde vonnissen van de rechtbank met betrekking tot de veroordeling van uw man en het medisch attest van uw zoontje S. (...) betreffen slechts kopies. De kopie van het vonnis d.d. 25/07/2003 is bovendien slecht leesbaar. Aangezien gekopieerde documenten gemakkelijk te vervalsen zijn, kan er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten gehecht kan worden. Wat de vonnissen betreft, dient bovendien opgemerkt te worden dat hieruit geenszins blijkt dat uw man banden had met de rebellen of de de autoriteiten uw man hiervan verdachten, noch dat uw man na het uitzitten van zijn straf nog vervolgd werd. Het medisch attest van uw zoontje betreft enkel uitslagen van medische onderzoeken. Deze documenten kunnen uw verklaringen omtrent uw asielmotieven bijgevolg niet staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij roept eveneens de schending in van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij insinueert dat verwerende partij onlogisch redeneert, nu zij enerzijds beklemtoont dat de huidige situatie in Tsjetsjenië complex blijkt en zij anderzijds oordeelt dat een individuele beoordeling van de vrees voor vervolging noodzakelijk is, terwijl een asielaanvraag per definitie steeds individueel dient te worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat verwerende partij in zijn motivering betreffende de noodzaak tot een individuele beoordeling van de vraag tot bescherming duidelijk wijst op de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië waarvoor in de

meeste gevallen Tsjetsjenen zelf verantwoordelijk zijn. Verwerende partij besluit dan ook terecht dat het loutere feit te behoren tot de Tsjetsjeense etnie niet volstaat om de status van vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat een individueel onderzoek zich opdringt waarbij de voorgehouden vrees *in concreto* dient te worden aangetoond. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat alle Tsjetsjenen loutere omwille van hun Tsjetsjeense origine worden vervolgd waardoor enkel het gegeven te behoren tot deze etnie zou volstaan tot het bekomen van één van voormelde statussen.

2.2.4.1. Verzoekende partij beweert vervolgens dat haar onterecht wordt verweten geen bijzondere bewijsstukken te kunnen voorleggen met betrekking tot de door haar voorgehouden problemen, meer in het bijzonder van de bewering dat haar echtgenoot door de overheid wordt vervolgd, nu het vergaren van zulke bewijzen voor haar echter quasi onmogelijk is. Verzoekende partij poneert dat, rekening gehouden met de illegale praktijken van de overheid, het de commissaris-generaal niet toekomt om deze onredelijke eis te stellen, zeker nu hij zelf over objectieve landeninformatie beschikt waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië nog wel degelijk sprake is van illegale arrestaties, ontvoeringen en dergelijke. Om haar argument over de bewijsproblematiek kracht bij te stellen, verwijst zij tevens naar een passus uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, waaruit blijkt dat de bewijslast die op de kandidaat-vluchteling rust dient te worden gerelativeerd. Op basis van deze ganse uiteenzetting, komt verzoekende partij ten slotte tot de bevinding dat zij wel degelijk heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), waarnaast de Raad nogmaals benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag wel degelijk op de kandidaat-vluchteling zelf rust.

Verder kan de Raad niet bevroeden waarom verzoekende partij de mening is toegedaan dat haar wordt verweten niet tegemoet te komen aan de bewijslast. Immers wordt nergens in de bestreden beslissing enig gewag gemaakt van een tekortkoming inzake het bijbrengen van materiële bewijsstukken. Verwerende partij motiveert in haar bestreden beslissing op uitvoerige wijze dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming haar kunnen worden toegekend, omdat zij ten eerste onvoldoende pogingen heeft ondernomen om meer informatie te bekomen aangaande de verdere evolutie van haar vervolgingsproblemen, wat wijst op een flagrant gebrek aan interesse omtrent haar eigen situatie. Ten tweede oordeelt verwerende partij dat de beweerde vrees van verzoekende partij op ernstige wijze wordt ondermijnd doordat zij, ondanks haar beweerde vrees, zeer lang heeft gewacht om haar land te verlaten. Tenslotte wordt de beweerde vrees nog verder afgezwakt door de vaststelling dat verzoekende partij het risico nam om onder haar eigen naam met de trein doorheen de Russische Federatie te reizen, ondanks haar beweerde vrees voor de Russische autoriteiten. Uit het geheel van deze vaststellingen concludeert verwerende partij tenslotte dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, met als consequentie dat haar de vluchtelingenstatus niet kan worden erkend en haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift aldus verkeerdelijk dat haar verklaringen door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig worden afgedaan omdat zij niet “zwart-op-wit” het bewijs kan leveren van de bewering dat haar echtgenoot door de overheid wordt vervolgd. Echter, preciseert verwerende partij, na de constatering dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, enkel dat de documenten die verzoekende partij heeft bijgebracht ter ondersteuning van haar relaas, met name haar intern paspoort en de geboorteaktes van haar kinderen, een kopie van de vonnissen van de rechtbank met betrekking tot de veroordeling van haar echtgenoot en een kopie van een medisch attest van haar zoon S. (...), niet van die aard zijn om desbetreffende vaststelling ongedaan te maken. Bovendien wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Dienvolgens concludeert de Raad dat het argument van verzoekende partij niet dienstig kan worden opgeworpen, daar het probleem omtrent het niet of onvoldoende bijbrengen van bewijs in de bestreden beslissing geheel niet aan de orde is.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoekende partij voor het overige niet de minste moeite onderneemt om de hierboven op beknopte wijze weergegeven motieven van verwerende partij te weerleggen, waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij betoogt dat twijfel de commissaris-generaal er niet van mag weerhouden om de vervolgingsproblematiek verder te onderzoeken en hiervoor verwijst naar een eerder arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden opgemerkt dat dit betoog geen hout snijdt nu verwerende partij wel degelijk de opgeworpen feiten grondig heeft onderzocht. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een leugenachtig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en naar de algemene situatie van onveiligheid aldaar. Tevens geeft zij integraal een getuigenis van Memorial van 15 januari 2010 weer waaruit zou blijken dat Tsjetsjeense onderdanen niet veilig zijn in de Russische Federatie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene moeilijke en soms gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 16) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. In het algemeen wordt de gewone burgerbevolking niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheids-functionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de soms gevaarlijke situatie niet weerlegd. Verzoekende partij brengt

geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat zij tijdens het meer dan drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 maart 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT